

Stöd, styrka, räddning. *Tron är en kristens bästa a. i livets stormar.* — 4) (fys.) Afhängt, på midten med en hake försedt jernstykke, som hänges vid någöndera polen af en armerad magnet, för att dervid kunna hänga något.

ANKARARM, m. 2. (sjöt.) Benämning på de två stora från läggen utgående jern, som mot desamma formera en vinkel af 60°.

ANKARBOJ, m. 2. (sjöt.) Vanligtvis kägel-formigt trästycke, som, vid ankring, med bojrepet fästes vid ankaret, för att utvisa stället, der detta ligger.

ANKARBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar.* Se *Ankargrund*.

ANKARBRUK, n. 5. Jernbruk, der ankaren tillverkas.

ANKARE, m. 5. 1) Mått för våta varor, innehållande 15 kannor. — 2) Vätvarukärl, innehållande detta mått.

ANKARE, n. 4. Se *Ankar*.

ANKARFAST, a. 1. *A. grund, botten*, der ankaret ligger stadigt.

ANKARFLY, n. 4. (sjöt.) Yttre hälften af ankarmen.

ANKARFODRING, f. 2. (sjöt.) Beklädnad af plankor, som vid ankarets kipning hindrar flyet ifrån att skada bordläggningen.

ANKARGRUND, n. 5. Ställe, der djupet och bottens beskaffenhet medgifva ankring.

ANKARKETTING, m. 2. Jernkedja, som ofta begagnas i stället för ankartåg, men äfven ofta såsom förelöpare, fästad vid ett sådant.

ANKARKLÄDNING, f. 2. Se *Ankarfodring*.

ANKARKORS, n. 5. (herald.) Kors, i form af ett ankare.

ANKARKRONA, f. 1., **ANKARKRYSS**, n. 5. (sjöt.) Tjockaste delen af ankaret, eller den punkt, hvarifrån armarne utgå.

ANKARLINA, f. 1. (sjöt.) Se *Ankartåg*.

ANKARLÄGG, m. 2. (sjöt.) Den grofva jernstång, som utgör hufvuddelen af ankaret, och ifrån hvars nedra ändra armarne utgå.

ANKARNÖT, f. 5. (sjöt.) Den afsats på ankarlägen, hvaremot träankarstocken hvilat.

ANKARPENNINGAR, m. 2. pl. Afgift för ett fartygs ankarplats i en hamn.

ANKARPLATS, m. 5. Ställe i en hamn, der man ankrar.

ANKARRING, m. 2. (sjöt.) Ring, hvarti ett ankartåg fastgöres.

ANKARRÖRING, m. 2. (sjöt.) Beklädnaden med tågvirke kring ankarringen.

ANKARSKO, m. 5. pl. — *skor.* (sjöt.) Urhålkadt trästycke, som hänges utombords, då ankaret kipa, för att ej skamfila bogen.

ANKARSMED, m. 5. Smed, som smider ankaren.

ANKARSMEDJA, f. 1. 1) Smedja, der ankaren smidas. — 2) Se *Ankarbruk*.

ANKARSPEL, n. 5. (sjöt.) Vindspel, hvarmedelst ankaret lyftes eller fälles.

ANKARSTEK, n. 5. (sjöt.) Knut, som fäster ankartåget i ankarringen.

ANKARSTOCK, m. 2. 1) (sjöt.) Stycke af trä eller jern, som är fästadt vinkelrätt emot öfre ändan af läggen. — 2) Ett slags slyrligt, långt och smalt, men tjockt bröd, som brukas för garnisoner och besättningar.

ANKARSTOPPARE, m. 5. (sjöt.) Stoppare (se d. o.), hvarmedelst ankartåget stoppas.

ANKARSATTNING, f. 2. Se *Ankargrund*.

ANKARTALJA, f. 1. (sjöt.) Tåg med hake, som fattar i ankarringen.

ANKARTAPP, m. 2. (sjöt.) Ankarläggens öfra, fyrkantiga ända.

ANKARTROSS, m. 2. eller

ANKARTÅG, n. 5. (sjöt.) Tåget, som fasthåller fartyget vid ankaret.

ANKARTÅGSSPLITS, m. 2. (sjöt.) Splits, som göres, för att förena två kabeltåg.

ANKBONDE, m. 5. pl. — *bönder.* Hanne af ankslägget.

ANKEL, m. 2. pl. *anklar.* Se *Fotknöl*.

ANKGÅRD, m. 2. Särskilt ställe, der ankor uppfödas i större mängd.

ANKLAGA, v. a. 1. 1) Inför domstol angifva och beskylla för öfverträdelse af lag. *Han blef vid häradsrätten a-d för stöld.* — *Syn.* Angifva, Tilltala, Lagföra, Aktionera, Stämma, Instämma. — 2) Beskylla, förebrå. *A. någon för vårdslöshet. Hans samvete a-r honom.*

ANKLAGAN, f. sing. indef. Se *Anklagelse*.

ANKLAGANDE, n. 4. Handlingen, då någon anklagas.

ANKLAGARE, m. 5. **ANKLAGARINNA**, f. 1. och **ANKLAGERSKA**, f. 1. En, som anklagar. — *Syn.* Aktor, Åklagare, Åtalare, Beifrare.

ANKLAGELSE, f. 5. 1) Handlingen, då man anklagar. — *Syn.* Angifning, Angivelse, Lagföring, Åtal, Åtalan, Åklagan, Tilltal, Stämning, Aktion. — 2) Innehållet af hvad man anfört i och för någons anklagande. *En svär a. Denna a. går på heder och ära.* — 3) Tal eller skrift, hvarigenom någon anklagas. *Sedan han stulat sin a. och ej hade mer att säga, fick han afträda. Inlemna en a. till rätten.* — 4) Beskyllning. — *Ss. A-tal, A-skrift, m. fl.*

ANKLAGELSEPUNKT, m. 5. Särskilt punkt eller omständighet i en anklagelseskrift.

ANKLAGLIG, a. 2. (mindre brukl.) Emot hvilken så många omständigheter till mistänka för lagöfverträdelse förekomma, att han lagligen kan anklagas.

ANKLAGNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Anklagelse*, 1.

ANKLANG, m. 2. sing. (nytt ord; upptaget ifrån tyskan) 1) Det klingande ljudet ifrån en kropp, då en annan stöter deremot. — 2) (fig.) Bifall. *Förslaget fann ingen a.*

ANKNYTA, v. a. 5. (böjes som *Knyta*) Vidbinda, tillfoga, vidfoga. *Vid sin utveckling af ämnet fann han tillfälle att a. en ganska vacker liknelse.* — Ordet, hämtadt ifrån det tyska *Anknüpfen*, är nyligen infördt i språket och brukas i litterär stil.

ANKOMMA, v. n. 5. (böjes som *Komma*) Komma fram till ort och ställe, dit man ämnat sig. *Till Paris har ifrån Rom a-mmit en kurir, som medfört depescher af högsta vikt.* — Brukas äfven i samma mening om fartyg, vagnar eller saker, som afsändas till en ort, t. ex.: *Har ångbåten, diligensen a-mmit ännu? I går ankom ifrån Norrland en forå lin.* — Endast i uttrycket *Kom an* (d. v. s. kom fram, kom hit), skiljes i denna bem. partikeln ifrån verbet, t. ex.: *Du hotar med din käpp; men kom an! jag skall snart tukta dig.* — *Syn.* Anlända, Framkomma. — V. n. o. impers. *A. på:* a) Bero af. *Det a-mmer blott på er. Så mycket på mig a-mmer. Han gjorde allt, hvad på honom ankom, för att . . .* b) Vara fråga om, gälla. *Det a-mmer här icke på några styfver, utan på flera hundra riksdaler.* — Ofta brukas äfv. *Komma an på*, t. ex. *det kommer helt och hållet an på er.* — V. a. impers. Härvid förekom-